

והגרת אותם אבנט דהוקשו האבנטים זה לזה, וא"כ מנא לן דיהא ההיקש למחצה ולא לכל דבר, ונשאר בצ"ע, עיי"ש.

★★

בגמ': שמא תמצא אשתו וכו'.

כתב הגאון רבי נח שחור זצ"ל (חותנו של האמרי אמת מגור) בתוך מכתב לגיסו רבי חיים ברלין. "עוד אכתוב דבר קטן ביומא (ו.) מביתו למה פירש תניא ר"י בן בתירא אומר, שמא תמצא אשתו ספק נדה עד כאן לא פליגי רבנן עליה דר"ע אלא באחר אחר, אבל בחד אחר מודו. והקשו התוס' ישנים דהוי מצי למינקט נמצא של שלו או של שלה אותיום עיי"ש. וכן הקשה בתוס' נדה (טו) סוף ד"ה אמר רב, והמהרש"א ג"כ הקשה כן, ולא הזכיר שכבר הקשו התוס'.

ונ"ל דהנה מבואר בירושלמי ומביאו התוס' יומא (יב:) בד"ה כהן גדול באירע פסול בכה"ג, דאין המשמש תחתיו מביא הפר משלו רק משל הראשון ע"ש. וכן הביא התוס' במגילה (ט:) בד"ה אין בין כהן המשמש ועיי"ש בתוס' מגילה בסוף דבריהם מההיא נמי דהקומץ רבה דגלי רחמנא שחיטה בבעלים, לא קשה לפירשנו כיון דזכי ליה רחמנא הוי כשלו עיי"ש בדבריהם.

וא"כ ניחא בשמא ימצא אותיום לא חיישינן דהא מתקינין אחר תחתיו, אך שמא תמצא אשתו ספק נדה, וא"כ איך ישמש אחר בפר שלו, שמא הראשון טהור ויוכל לעבוד, ולא זיכתה התורה לשני הפר שלו. לכן נקטה הגמ' ספק נדה.

דף ו' ע"ב

בגמ': ועד שאתה מפרישו מטומאת ביתו הפרישוהו מטומאת המת.

הדובב מישרים (ח"א סי' עט) הביא להקשות דאיך קס"ד להפרישו מטומאת מת, והא עכ"פ אסור לישון יחידי וכדאיתא במסכת שבת (קנא:), והביא להוכיח מכאן דלדבר מצוה מותר לישון יחידי דשומר מצוה לא ידע רע, ומה"ט התיר לישון בסוכה יחידי.

והדובב מישרים דחה ראייה זו עפ"י המבואר בירושלמי שבת בדבאיכא נר דולק אין איסור לישון יחידי. עוד כתב דבלא"ה י"ל דשאני לשכת פרהדרין שהיתה פתוחה לקודש

כשהוא על מצחו, וא"כ צריך להיות לכוש גם בשאר בגדי כהונה, עיי"ש ראיות לזה, וא"כ גם שלא בשעת עבודה יש מצוה לכהן גדול להיות מלובש בכל בגדיו.

★★

הגאון בעל צפנת פענח זצ"ל בספרו על כללי התורה כותב: "ההבדל כפי דמשמע מספר המצות להרמב"ם (מ"ע ל"ג) דיש הבדל בין בגדי כהן גדול לבגדי כהן הדיוט, דבגדי כהן גדול הלבישה היא המצוה, לא משום דבלא זה הוא מחוסר בגדים ולכך (כשלו בש בגדי זהב) אין בו משום כלאים (אפילו שלא בשעת עבודה) לעולם, משא"כ גבי כהן הדיוט, לו הותר כלאים רק לצורך קרבן שלא יהי' מחוסר בגדים ואסור בו שלא בשעת עבודה". עכ"ד, (והו"ד בקובץ מוריה שנה ד' גליון ג-ד ע' פח).

ולפי דבריו, א"כ ברור דכיון דעצם הלבישה היא מצוה, א"כ אין כל סיבה לתת לכהן הדיוט לעבוד עבודה במקומו של הכה"ג בשאר ימות השנה ומיושבת הקושי הנ"ל ודו"ק.

★★

בגמ': ולמ"ד אהרן ואח"כ בניו והכתיב והגרת אותם אבנט, אמר לך ההוא קמ"ל אבנטו ש"ל כה"ג זהו אבנטו ש"ל כהן הדיוט.

הרמב"ם בפ"ח מהל' כלי המקדש (ה"ב) כתב ואבנטו של כהן גדול מעשה רוקם הוא והוא דומה במעשיו לאבנט כהן הדיוט. ובדפוסים אחרים הגירסא ואינו דומה במעשיו לאבנט כהן הדיוט. ובמשנה למלך הביא ודן בשתי הגירסאות. וכתב דהא דתלי הרמב"ם אבנט כה"ג דכתיב במפורש באבנט כהן הדיוט דלא כתיב מפורש משמע דהגירסא האמתית הוא ואינו דומה במעשיו לאבנט כהן הדיוט, והיינו דאבנט של כה"ג הי' מעשה רוקם וממילא אבנט של כהן הדיוט לא הי' מעשה רוקם.

אך חידוש יותר גדול נמצא ברלב"ג בפרשת תצוה (כת, לט-מ) דכתב דהאבנט של כהן הדיוט היה רק מין אחד של צמר עם שש ולא ג' מינים של צמר כמו אבנט של כהן גדול.

והקשה עליהם המשנה למלך דהא בגמרא כאן מבואר דהא דאבנטו של כהן הדיוט הי' של כלאים ילפינן מדכ'